

door: **Dagmar** @ 23-09-2009

Chaotisch, creatief, impulsief, gevoelig, ongeduldig en natuurliefhebster: dat is Jenny Lane in een notendop! Deze vastberaden 31-jarige zangeres is klaar om Nederland te veroveren met haar geweldige debuutalbum 'Monsters'.

Hoe ben je in de muziekwereld terechtgekomen?

"Ik kom uit een muzikale familie, dus muziek was er altijd al. Mijn moeder is ook zangeres, niet een heel bekende, maar ze tourde wel rond door Nederland en Europa. Op mijn vijfde heeft mijn moeder me op de theaterschool gedaan. Ik vond het daar heel leuk en leerde met drie facetten om te gaan: toneel, dans en zang. Tot mijn veertiende bleef ik op deze school en daarna heb ik nog in een aantal bandjes gespeeld. Na een tijdje ging het bergafwaarts. Ik heb vier jaar lang blowend op mijn zolderkamertje apathisch voor me uit zitten staren. Het probleem was dat ik erg veel dingen kon en ik dacht dat ik daarvan één ding moest uitkiezen. Ik kon geen keuze maken, want ik was bang dat ik de verkeerde zou maken. Ik liep vast!"

Hoe kwam je uit die dip?

"Ik ging naar een theatervoorstelling en toen wist ik het... Ik hoorde daar op het podium! Wat was ik aan het doen?! Eind 2005 heb ik weer auditie gedaan bij een theaterschool en ik werd aangenomen. Op de theaterschool kreeg ik een ommekeer: ik hoefde helemaal geen bepaalde muziekdirichting te kiezen, niemand is maar één ding! Toen ik dat besepte, gaf dat zoveel vrijheid."

En toen..?

"Toen ik in de foyer stond na afloop van een voorstelling waarin ik speelde, werd ik op mijn rug getikt door een wat oudere man, genaamd Coen Ouwehand. Hij zei dat hij naar me had geïnformeerd en hij vond het belachelijk dat ik geen piano kon spelen. Hij bood mij vervolgens aan om me gratis pianoles te geven, als arme student had ik daar natuurlijk helemaal geen geld voor. Heel schattig! Ik had nooit een instrument durven spelen, omdat ik bang was dat ik daar de discipline niet voor had. Op een gegeven moment kreeg ik echt lol in het pianospelen. Ik begon mijn eigen nummers te schrijven en ik had allemaal ideeën! Ik moest van Coen ook mijn eigen piano gaan kopen, dus spaarde ik al mijn geld op waar ik voorheen wiet van kocht."

Hoe ben je uiteindelijk bij het Apollo Theater in New York terecht gekomen?

"Ik was lekker bezig met mijn piano en met het schrijven van mijn nummers toen ik ergens las dat Sabrina Starke de Rotterdamse talentenjacht Talent Night had gewonnen. De winnaar mocht meedoen aan een talentenjacht in het Apollo Theater in New York. Ik schreef me ook in en ik won: ik mocht dus optreden in het Apollo Theater!"

Hoe was die ervaring?

"Ja, dat was bizar. Ik kwam heel onbevangen het podium opgelopen. Ik had een droom en die zou ik wel even waarmaken. Ik stond nog niet op het podium en had nog geen noot gezongen of ik werd uitgejouwd, 'What the fuck, a white girl!' werd er door de zaal geschreeuwd. Toen begon de microfoon ook nog eens hard te piepen... Maar ik liet me niet kisten en begon het nummer *And I'm Telling You* van de Dreamgirls te zingen. Opeens werd het rustiger in de zaal. Het publiek begon te klappen en voor ik het wist was ik binnen vijf minuten van meest gehate in meest geliefde persoon veranderd. Aan het eind van de show moesten alle deelnemers het podium opkomen: aan de hardheid van het applaus werd bepaald wie de winnaar werd. En ik won gewoon!"

En eenmaal terug in Nederland?

"Ik had weer zo geproefd van de muziek en de ervaringen die ik in New York had opgedaan, dat ik dacht: dit wil ik, ik moet een album maken! Dus ik ben verder gegaan met oefenen op mijn piano, met het schrijven van liedjes en heb een band bij elkaar gezocht. Daarna ben ik op zoek gegaan naar een studio, waarin ik de liedjes kon opnemen. Dat is uiteindelijk Studio 150 geworden, die zit gewoon bij mij om de hoek. We zijn een jaar bezig geweest met het opnemen van de nummers. Pas toen het album af was, heb ik er een platenmaatschappij bij gezocht. Ik wilde niet met een half album aankomen, dan heb je de kans dat ze je een bepaalde richting in willen duwen. Ik heb altijd gedacht: geduld, geduld, geduld. Ik wist precies hoe ik het allemaal wilde, ook qua uiterlijk. Ik had er zo geen zin in dat ze me in andere kleding zouden hijsen, dus maakte ik een moodboard met wat ik wel en niet wilde. Tja, als ik het doe, doe ik het op mijn manier!"

Waarom heet het album *Monsters*?

"*Monsters* is gebaseerd op de tijd dat ik apathisch zat te zijn op mijn zolderkamertje. Ik zag wat er niet kon en wat er allemaal fout zou kunnen gaan. De monsters in mijn hoofd hielden me tegen om te doen wat ik zo graag wilde. Tegenwoordig laat ik me niet meer uit het veld slaan door zulke gedachten."

Hoe zou je jouw album omschrijven?

"Het is een vrij eclectisch album geworden. Ik vind het namelijk erg leuk om te experimenteren met verschillende stijlen. Het is een album vol met soulachtige popmuziek, met mijn stem als de rode draad. Ik heb ook bijna alle teksten zelf geschreven. De teksten zijn gebaseerd op alles wat in mijn hoofd komt: stomme dingen, leuke dingen, liefde en de dingen die ik zie en meemaak."

Wat heeft Jenny over vijf jaar bereikt?

"Over vijf jaar heb ik vijf albums uitgebracht! Hoop ik een publiek in Europa gecreëerd te hebben en meer naamsbekendheid. Ik wil dan touren en optreden op toffe festivals. Ik zou ook graag weer wat in het theater willen doen of op de parade willen staan. Mijn succes baseer ik niet op het hebben van hitjes, maar meer op de waardering van mijn publiek."

Jenny komt over als een sterke, onafhankelijke, prettig gestoorde vrouw die maar al te goed weet wat ze wil. En dat in combinatie met haar gigantische muzikale talent maakt dat we nog veel van deze dame gaan horen! Kijk voor meer informatie over deze zangeres op haar [website](#), haar [Twitter-pagina](#) en haar [Hyves-pagina](#).

Jenny's album *Monsters* komt 25 september uit! Haar eerste single *Say Say Say* is hieronder te bewonderen...